

© ORIZONTURI MARINE 2020

Revista studenților Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”

ORIZONTURI MARINE

CONSTANȚA

2020

SUMAR

EDITORIAL

pag. 3 În vremuri de restriște...

ERGA OMNES

pag. 4-5 Mesajul Rectorului

ANIVERSARE

pag. 6-7 Spiritul Academiei Navale - 148 ani

pag. 8-9 160 de ani Forțe Navale Române

ACTUALITATE

pag. 10-11 Cum rămâne cu normalul?

pag. 12 Cine întoarce clepsidra pentru studenți?

pag. 13 Noul nostru coleg, Covid

pag. 14-15 Educația mai presus de orice

pag. 16-17 A fi sau a nu fi...pozitiv?

ETAPE ALE VIEȚII

pag. 18 Perioada de instrucție militară

pag. 19 Jurământul militar

pag. 20-21 Interviu cu șeful promoției 2020

pag. 22-23 La final de facultate

ISTORIE

pag. 24-25 Fotojurnaliști pe timp de război

SPORT

pag. 26-27 Mens sana în corpore sano

CULTURĂ

pag. 28-31 „Arma condeiului”

pag. 32-33 Colțul literar

pag. 34-36 Recenzii

EDITORIAL

În vremuri de restriște...

Mudromu I plemenitomu cititor,

Dăm știre că membrii colectivului de redacție ai revistei „Orizonturi marine” s-au adaptat cu multă însuflețire schimbărilor ce au survenit în ultima perioadă în mediul social. Mutarea procesului de învățământ pe treapta online-ului se dovedește a fi o reală alternativă pentru mediul clasic de performanță cu care eram obișnuiți. Exercițiul răbdării, cu care ne confruntăm de mai bine de două luni de zile, nu doar că ne limpezește gândul bun pe care îl trimitem către dumneavoastră, ci ne provoacă permanent în a avea memoria antrenată în deplin lucru.

Ediția de față a publicației nu face altceva decât să demonstreze încă o dată condiția omului de-a fi, așa cum spune cronicarul, „supt vremi”. Ne conformăm timpurilor și venim în fața dumneavoastră cu un nou număr, într-un nou format al revistei a cărei tradiție ne dorim să o ducem mai departe, în speranța unor vremuri mai tihnite. Ne-am propus ca, după ce veți parcurge aceste pagini, să priviți înainte prin prisma unei culturi generale mai bogate, iar noi vom putea, cu timiditate, să nădăjduim că v-am adus cu un pas mai aproape de noi și de realitatea noastră.

Începând cu acest număr, avem intenția de a vă aduce în fața ochilor, prin intermediul acestei rubrici de început, pe cei cu care ne mândrim – absolvenții Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”. Vrem să vi-i aducem alături pe cei care, prin prisma vieții, ne privesc cu alți ochi, și care, după ce au crescut o dată cu cetatea tomitană, au reușit să devină un model. Iar noi, cei ce după Mircea suntem Basarabii prezentului, după ce le vom asculta mesajul către noi, vom privi prezentul cu mai multă prudență și ne vom continua procesul educativ în limitele binelui, adevărului și implicării. Suntem siguri că asta avem de făcut și avem convingerea că vom trece cu bine peste această provocare a istoriei. Suntem încrezători că vom face tot ce ne stă în putință pentru a da dovadă de calm și responsabilitate.

I bog te veselit.

sd. cap. Alin MOCANU, în numele REDACȚIEI

sursă foto: Arhiva Forțelor Navale Române

ERGA OMNES

DESCHIDERE ANULUI UNIVERSITAR 2020 – 2021

*MESAJUL COMANDANTULUI (RECTORULUI)
ACADEMIEI NAVALE „MIRCEA CEL BĂTRÂN”*

Fiecare an este special în felul lui și fiecare dintre noi am fost obișnuiți cu o normalitate, acum parcă ieșită din comun. Anul universitar 2019-2020 – cu multe încercări la care ne-a supus – totuși, ne-a ajutat pe toți să avem o altfel de perspectivă asupra tuturor lucrurilor importante din viața noastră, indiferent de postura în care ne aflăm: student, profesor sau cadru militar.

Deși anul universitar 2020-2021 a impus o festivitate de deschidere online, așa cum ne-am obișnuit și până acum, nu avea cum altfel să debuteze decât cu mesajul Comandantului (Rectorului) Academiei Navale „Mircea Cel Bătrân”, conf. univ. dr. ing. cdor. Alecu TOMA.

„Stimați colegi, dragi studenți,

Deschidem astăzi un nou an de învățământ, unul special, cu multe provocări, dar, cu siguranță, și cu multe reușite. Deși toți ne-am fi dorit să marcăm acest moment deosebit după un scenariu convențional și tradițional, contextul epidemiologic actual ne impune acest set de măsuri pe care trebuie să le respectăm cu strictețe. Pornim, însă, la drum cu încredere și multe speranțe și cu bucurie. Permiteți-mi să urez tuturor, cadre didactice,

Este un an în care învățământul universitar se va desfășura în sistem față în față pentru secția militară și în sistem hibrid pentru secția civilă, respectând aceeași rigurozitate ca și până acum, într-un context social când sănătatea noastră a tuturor este prioritară. Este un an universitar în care am convingerea că noi, comunitatea academică, vom da dovadă de implicare deplină și susținere reciprocă, în același spirit camaraderesc în care ne-am format, adaptându-ne din mers și urmărind obiectivul comun: performanța. Cunoscând corpul profesoral, sunt sigur că vom reuși în tot ce ne-am propus, rămânând consecvenți valorilor care ne definesc, indiferent de situație. Uniforma ne obligă la respect și responsabilitate, iar misiunea noastră va fi îndeplinită cu succes în orice context! Stimați colegi, dragi studenți,

Vă urez ca în noul an universitar să dați dovadă de răbdare, perseverență, implicare și vă promit că în Academia Navală veți găsi sprijinul necesar pentru o activitate încununată de numeroase reușite!”

Astfel, pe lângă cele deja spuse, noi, studenții acestei instituții de învățământ militar superior, nu putem rămâne decât conectați la provocările, satisfacțiile ori încercările pe care mediul academic și viața de student ni le oferă. În fața viitorului, ne luăm legământul de a duce mai departe spiritul performanței, al disciplinei și al seriozității. Timpul ne va fi martor.

sd. sg. Maria COADĂ

sursă foto: Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

ANIVERSARE

*Spiritul Academiei Navale - 148 ani**Cum privim în interiorul nostru?*

În fiecare an, aproape de jumătatea lunii noiembrie, o zi a cărei însemnătate este de mulți încă neștiută ne face, aproape treziți din amorie, să privim în interiorul nostru. Și, totuși, cum privim? Cu scepticism, încredere, nepăsare, speranță, demnitate, prudență, ori poate un soi de mândrie, privirea poate varia în funcție de noi. Opiți pentru a ridica o clipă privirea din inerția noastră cotidiană, e ziua în care ne putem întreba cu luciditate introspectivă: Cum și cine suntem cu adevărat?

Istoria acestei Școli aduce în atenție că orice situație stă sub semnul relativității și că vremurile lasă urme mai adânci decât oamenii. Am început pe 17 noiembrie 1872, când prin decizia Ministerului de Război de la acea vreme se înființează Școala Flotei cu sediul la Galați, o instituție ce forma ofițerii marinei militare dar și pe cei ai flotei comerciale. Șase ani mai târziu, în anul Războiului de Independență a României, ramura ce forma ofițerii militari devine „Școala Militară de Artilerie, Geniu și Marină”. Timpul nu a prins rădăcini, iar optsprezece ani mai târziu, la Galați, ia naștere „Școala de Aplicație a Sublocotenenților de Marină” care, după nici cinci ani, își aduce casa la Constanța.

Până la Primul Război Mondial, numele acesteia devine „Școala Navală Superioară”, pentru ca în Perioada Interbelică, băncile formării ofițerilor de marină militară, dar și a celor din flota comercială, să capete denumirea „Școala Navală”. Osmoza nu a fost durabilă, iar la începutul anilor 40, din Școala Navală se desprinde ramura Școlii Marinei de Comerț, iar odată cu instaurarea regimului comunist în România, o abundență a denumirilor cuprinde învățământul militar de marină. „Școala Navală și Școala de Maiștri”, „Școlile Marinei Militare”, „Școala de Ofițeri de Marină”, „Școala Militară de Marină” sau „Școala Militară Superioară de Marină” sunt identitățile cu care spiritul de astăzi s-a identificat pe durata a aproape trei decenii.

La 1 ianuarie 1969, unitatea de învățământ superior își schimbă iar numele, în „Școala de Ofițeri Activi de Marină Mircea cel Bătrân”. În doar patru ani, la 29 august 1973, proaspăta Școală a Ofițerilor Activi fuzionează cu Institutul de Marină Civilă, luând forma Institutului de Marină „Mircea cel Bătrân”.

La scurt timp după căderea comunismului, pe 17 mai 1990, Guvernul emite o hotărâre prin care Institutul de Marină este reorganizat, iar noua formă a școlii este denumită Academia Navală „Mircea cel Bătrân”, cuprinzând două secții specifice, de profil: civilă și militară. Uitându-ne în urmă, „Academia Navală Mircea cel Bătrân” este cea mai longevivă denumire purtată de principala instituție de învățământ din Forțele Navale Române.

Și, totuși, din punct de vedere istoric, nu este greșit a susține că 17 noiembrie este ziua Academiei? Căci Academia Navală, în forma ei actuală, a luat naștere pe 17 mai 1990, dând naștere, implicit, unei contradicții temporale, în care orgoliul istoric și luciditatea realității ne pun să alegem între 148, respectiv 30 de ani de tradiție. O tradiție prin ale cărei bănci de lemn au trecut de-a lungul vremii zeci de mii de studenți, deveniți, sub suflul aspru al timpului, ofițeri, părinți, bunici.

Le suntem recunoscători celor care, cu încredere, curaj și stăruință, au pus bazele temeliei Școlii noastre de azi și fără de care am fi fost în alte părți ale locului și poate ale vieții, celor care au continuat-o cu perseverență și au trecut-o prin focul vremurilor și celor care acum, în ghearele prezentului, ne sunt alături zi de zi, ne arată direcția și ne șlefuiesc cu pricepere, pentru a deveni mai buni de la o zi la alta. Vă mulțumim pentru aceasta. Promitem că nu vom avea ezitări în a perpetua spiritul formării universitare și militare, și că vom continua, cu energia vârstei, să ținem încă viu și să ducem mai departe nervul pregătirii academice sub rumoarea pașilor de defilare exersați neîncetat de atâta vreme. Rămâne întrebarea: cum privim în interiorul nostru? Cu încrederea și motivația că mâine vom fi mai buni și mai pregătiți decât astăzi.

Și, totuși, din punct de vedere istoric, nu este greșit a susține că 17 noiembrie este ziua Academiei? Nu. Căci nu zilele fac o școală, nu numele, nu zidurile, nu oamenii. Ci spiritul ce se naște și care crește odată cu ea.

sd. cap. Alin MOCANU

sursă foto: Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

ANIVERSARE

160 de ani de Forțe Navale Române

Ne întoarcem în 24 ianuarie 1859. Partida Națională îl desemna pe colonelul moldovean Alexandru Ioan Cuza domnitor al ambelor Principate dând astfel startul primei etape a formării statului român.

Decizia era luată în defavoarea puterilor vecine, dar avea să se dovedească ireversibilă mulțumită sprijinului occidental și muncii asidue a conducerii și intelectualilor români ai vremii. Cu toții au acordat o deosebită atenție consolidării, unificării și modernizării structurilor economice, educaționale și militare.

Forțele Navale Române iau naștere în contextul prezentat anterior, prin Înaltul Ordin de Zi nr. 173 din data de 22 octombrie 1860, în urma eforturilor domnitorului de a unifica și reorganiza flotilele Moldovei și Țării Românești. Însă „Corpul Flotilei”, noua structură rezultată din alipirea celor două forțe maritime, avea să treacă printr-un lung și costisitor proces de modernizare a aparaturii și personalului. Denumirea de „Forțele Navale Române” a fost oficializată de către responsabili Republicii Populare Române, dar a fost cunoscută și ca „Marina Militară Română”, „Marina Regală Română” (până în 1948) sau „Flotila Domnească” (1860-1880).

În cei 160 de ani de activitate, Forțele Navale au luat parte la numeroase conflicte, dar și misiuni pe timp de pace. Au jucat un rol important în Războiul de Independență (1877-1878), unde s-au afirmat prin acțiunile de sprijin cu foc de artilerie, atac al navelor inamice și instalare a barajelor.

sursă foto: Arhiva Forțelor Navale Române

În timpul „Marelui Război al Reîntregirii Țării” (1916-1918) organizează acțiuni de neutralizare a artileriei inamice, sprijin al flancurilor trupelor terestre, și apărare a căilor de acces fluviale.

Ca demonstrație a curajului și profesionalismului marinei militare române stă ziua de 25 iunie 1941, când distrugătoarele „Mărăști” și „Regina Maria”, asistate de submarinul „Delfinul”, resping ofensiva flotei sovietice, scufundând conducătorul de flotilă, distrugătorul „Moskva” (denumită „Titanicul Mării Negre”), și avariind distrugătorul „Harkov”. O altă acțiune deosebit de importantă a fost evacuarea, pe cale maritimă, a trupelor române și germane din Peninsula Crimeea, supranumită „Operațiunea 60.000”. Aceasta a constituit cea mai amplă operațiune organizată și desfășurată pe Marea Neagră.

Revenind, în prezent, Forțele Navale Române continuă, alături de aliații săi, tradiția acestei categorii de forțe prin apărarea granițelor și menținerea securității fluviale și maritime, în Marea Neagră și pretutindeni unde statul român găsește interese geostrategice.

Privind chiar și printr-o retrospectivă succintă, rolul Forțelor Navale în formarea statului român modern este irecuzabil, participând până la sacrificiul suprem la apărarea hotarelor de apă ale țării, îndeplinindu-și rolul atribuit indiferent de circumstanțe.

sd. cap. Andrei BODNARIU

ACTUALITATE

Cum rămâne cu normalul?

Sfârșit de decembrie 2019. Ne vedem superficial de ale noastre, la fel de ignoranți și neatenți ca întotdeauna. Focusul mijloacelor media se mută deodată pe un oraș din sud-estul Chinei, Wuhan, de care foarte mulți dintre noi nici măcar nu auziserăm până atunci. Exista un ecou cu răsunet firav, conform căruia un virus de mare potențial ar fi infectat câțiva oameni, iar pentru extinderea lui galopantă nici măcar moartea nu ar putea fi o limită. Nu ne interesează. Cât timp nu ne deranjează, pe noi nu ne privește. Ne vedem în continuare de-ale noastre, la fel de conectați în mlaștina noastră cotidiană.

În prima lună a anului curent situația începe să ia proporții. Evoluția globală a noului virus, numit generic Covid-19 sau SARS-CoV-2, prinde contur. Treptat, state precum Coreea de Sud, Japonia, Australia sau Franța simt pe propria lor piele noua provocare globală, iar Organizația Mondială a Sănătății trage semnale de alarmă din ce în ce mai serioase. Rămânem la fel de ignoranți, amintindu-ne sarcastic de pandemiile medievale ori de gripa spaniolă. Pe alocuri, impulsurile noastre literare vibrează leșietic în amintirea urmelor lui Albert Camus. La jumătatea lunii februarie, Europa începe să aibă îngrijorări solide. Țări precum Italia și Spania devin buimace în lupta cu noul virus și situația pare scăpată de sub control. Ne raportăm deja la cifre de morți iar mărturiile din spitalele vecinilor noștri occidentali nu sunt deloc îmbucurătoare. Hazul nostru se cam diminuează.

Pe 26 februarie este înregistrat primul caz de infectare cu noul virus în România. Presa devine îmbibată de acest subiect și în conștiința colectivă pătrund termeni medicali pe care ne-am fi dorit, mai bine, să nu-i știm. Contrar voinței noastre, cazurile cresc alarmant și la noi. Situația e cât se poate de serioasă. Probabil nu anticipăm impactul istoric al perioadei ce-o trăim. Haosul și îngrijorarea pătrund cangrenos în spațiul public, alimentate și de teorii conspirative în fața cărora câțiva semeni de-ai noștri sunt prea naivi. Rămânem prinși în psihoza dezinfectantului pentru mâini iar teama eventualelor lipsuri ne condamnă să cumpărăm haotic tot ce vedem în cale. Ce e de făcut?

Măsurile ce au urmat au sfidat orice urmă de anticipare pe care o puteam avea. Întreaga Europă a închis școlile și o parte mai mult decât semnificativă din spațiul public a luat o pauză pe care nu o credeam posibilă vreodată. Imagini recente cu locurile emblematice din lume lipsite de factorul uman au făcut înconjurul planetei, amintindu-ne de relativitatea puterii omului. În țara noastră a fost decretată stare de urgență, iar suflul unei maturizări terminologic-juridice se pare că a cuprins mentalul național. Poporul era nepregătit nu doar pentru a depăși eficient o criză epidemiologică, ci și pentru a adopta în limbajul său uzual formule precum „ordonanță militară”, „carantină totală” sau „distanțare socială”. Am investit mai multă încredere în autorități și am dat temei speranței că vom fi mai toleranți, și că vom reuși, cu timpul, să creștem exigența față de noi înșine și să mărim îngăduința față de ceilalți.

Numărul infectărilor a crescut alarmant, în pofida încercărilor noastre de a stopa expansiunea virusului. În aproape zece săptămâni, țara noastră a înregistrat un număr de aproape cincisprezece mii de infectări, și din păcate, aproape o mie de decese. Pe plan național, nădejdea se leagă de cele aproape jumătate dintre persoanele infectate care, în cele din urmă, au fost vindecate. La nivel global, virusul a cauzat patru milioane de infectări și a pricinuit un sfert de milion de morți.

Schimbările de ordin social se observă în activitățile ce pentru noi au dobândit o altă valență. Nu ne alegem decât cu o serie vastă de întrebări fără răspuns sau cu „prea multe răspunsuri”. Viața a căpătat o altfel de formă și am constatat cu surprindere procentul de inutilitate sau de nocivitate din ceea ce făceam înainte de această pauză mondială. Este totuși prematur să analizăm acum impactul pe care epidemia de coronavirus l-a adus printre noi. E de datoria sociologilor, politologilor și a istoricilor contemporani să urmărească și să constate, în timp, adevăratele schimbări ce au mișcat întreg globul. Rămâne de văzut ce ne va capta atenția după ce totul va reveni la normal. Noi vom trăi.

sd. cap. Alin MOCANU

sursă foto: Arhiva Forțelor Navale Române

ACTUALITATE

Cine întoarce clepsidra pentru studenți?

Cine suntem când timpul se schimbă? Cine am fi fost astăzi dacă virusul nu ar fi existat? Cine am fi fost mâine într-o lume în care oamenii erau cei care ucideau timpul? Cine ar fi crezut că un virus ar putea să evolueze și să aducă schimbări atât de drastice în lumea studenților, încât să transforme pregătirea pentru viitor în moduri nu atât de eficiente pe cât și-ar dori aceștia să fie.

Existența acestui virus distrugător și efectele pandemiei aduc experiențe atât plăcute, cât și neplăcute în rândul studenților. A fost nevoie de un rău necesar pentru a aprecia mai mult orele în care interacționam fizic unii cu alții, pentru a aprecia oboseala de a sta la facultate câte opt ore, ca să ne dăm seama că nimic nu se compară cu „a trăi în prezent” și nu în spatele online-ului.

sursă foto: Arhivă personală.

Și ce ne răpește de fapt acest timp nedrept? Ne ia cu el ocazia de a ne dezvolta mai mult, de a ne vedea viitorul mai de aproape și mai frumos, ne ia cu el și un timp mai bun petrecut alături de oameni pe care nu îi vom avea veșnic colegi, ne ia cu el șansa la bucurii și la tristeți trăite din suflet. Fiind noi începuturi pentru fiecare, am încercat să ne adaptăm situației găsind metode benefice tuturor.

Situația actuală presupune mai multă implicare și concentrare, chiar și motivație pentru ca studenții să dobândească cunoștințe cât mai vaste și mai solide în domeniul ales. Astăzi, suntem aici pentru a accepta viitorul, suntem aici pentru a aștepta ca situația să depășească momentul delicat și suntem prezenți, pentru că... schimbarea va fi continuă. Sperăm ca timpul să decidă pentru noi într-un mod cât mai corect și eficient, revenind la normalitatea de odinioară, care ne lipsește tuturor, ori oferindu-ne resurse pentru o nouă perspectivă asupra vieții.

Maria BURIU, Andreea CÎLEA și Andrada-Maria FODOR

ACTUALITATE

Noul nostru coleg, Covid...

Sfârșitul verii aduce cu el începutul cursurilor și reîntoarcerea în Academie. Anul acesta a fost într-un totu diferit încă de la primii pași făcuți de la punctul de control. Aceleași sentimente de emoție ale reîntoarcerii, însă alți pași. Eram tot noi, însă chipurile noastre erau acoperite de măști, mâinile purtau mănuși, iar din loc în loc recipientele cu dezinfectant apăreau în serviciul nostru.

Primul șoc a fost, aș putea spune, atunci când, ajungând la poartă, am găsit totul schimbat. Acolo unde cândva te întâmpina o pereche de turnicheți, acum se afla un medic care ne cerea explicații despre activitățile desfășurate în vacanța prelungită, pentru ca mai apoi să întâmpinăm o serie de reguli, care ne interziceau apropierea fizică.

Al doilea șoc! Colegii mei – cu care am împărțit și bune și rele, până la ultima bucățică de ciocolată – erau de data aceasta, la doi metri distanță! Păstrând distanța regulamentară, am început să povestim despre cum am petrecut vara, și aceasta diferită, iar din glumă în glumă, l-am acceptat în colectivul nostru pe acest ... nou coleg, Covid! Venit de departe, avea și el să ne zică o poveste: povestea legăturilor strânse dintre oameni, care, în ciuda distanței și a măștilor rămâne aceeași. Sentimentele nu se dezinfectează și nu poartă mănuși.

Timpul tace și trece, și astăzi, la mai bine de-o lună după reîntoarcere, preferăm să vedem părțile bune din această situație. Faptul că am petrecut timpul doar aici, fără învoiri sau vizite, ne-a făcut să ne cunoaștem mai bine, să ne înțelegem în esență și să ne unim colectivul. Învățăm, pe zi ce trece, să depășim împreună obstacolele. Când cineva e trist și îngândurat, există acei colegi care îi întind o mână și îl fac să zâmbească. Cred că aceasta este frumusețea vieții: să ai mereu oameni pe care știi că te poți baza și care sunt acolo când ai nevoie de ei. Acest nou an universitar ne-a învățat multe.

P.S. Țin să mulțumesc acestui nou coleg pentru lecțiile date și, în același timp, îl rog să dispară.

sd. sg. Maria Denisa DULEA

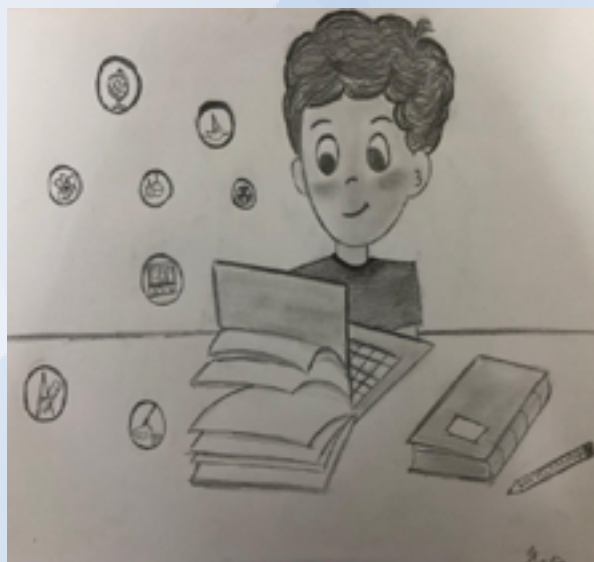
ACTUALITATE

Educația mai presus de orice

Deși pe buzele tuturor a fost un singur cuvânt în ultimele șapte luni, și anume, „pandemie”, educația nu a fost afectată în niciun fel, demonstrându-se astfel că ea are o importanță deosebită. Acest lucru este evidențiat încă din cele mai vechi timpuri și de către marele filosof John Dewey, care spunea astfel: „Educația nu este pregătirea pentru viață, educația este viața însăși”. Astfel, preșcolarii, elevii și studenții din toate colțurile lumii împreună cu dascălii lor s-au mobilizat și au format familii virtuale care, prin sârguință și devotament, au reușit să continue educația, adaptându-se totodată la normele prevăzute.

Cu siguranță că începutul a fost incert, deoarece nimeni nu se mai confruntase cu această situație, dar odată cu trecerea timpului, lucrurile au început să prindă contur și cu pași mici, dar siguri, educația s-a transpus în mediul online, ajungând pe zi ce trecea să devină o variantă cât mai bună cu putință.

Așadar, de pe 13 martie până pe 3 iulie, cadrele didactice le-au pus la dispoziție studenților materiale, le-au predat și au lucrat cu aceștia pe platforma online creată special pentru Academia Navală, iar studenții au aprofundat și au învățat disciplinele lucrând cu seriozitate. Toate temele au fost încărcate pe platformă și verificate de către cadrele didactice, iar testele și examenele s-au desfășurat în aceeași manieră, folosindu-se microfoanele și camerele video.

sursă foto: Academia Navală „Mircea cel Bătrân” // Daliana Moldovan

Odată cu începerea noului an școlar 2020-2021, situația s-a schimbat, iar studenții militari ai Academiei s-au întors. Cursurile se desfășoară acum atât în sălile de curs, cât și online în sălile de studiu, deoarece acest virus restricționează întâlnirea în număr mare a studenților și folosirea în comun a materialelor tradiționale de lucru. De asemenea, studenții din cadrul facultății civile vin în Academie doar pentru a realiza partea practică a materiilor, cursurile și seminariile făcându-le tot în mediul online.

Pe lângă aceste schimbări determinate de virus, Academia Navală a suferit modificări și în rândul specializărilor puse la dispoziția studenților militari. Astfel, după mulți ani în care specializările Academiei Navale au fost navigație, hidrografie și echipamente navale, electromecanică navală și arhitectură navală, s-au implementat în cadrul NHEN artileria și rachetele navale și armele de luptă sub apă. Studenții din anul al II-lea au avut posibilitatea de a alege între cele două noi specializări pe cea pe care doresc să o profeseze în viitor, urmând ca în anul al III-lea și în anul al IV-lea să studieze materiile de bază ale acestor arme, pentru a deveni ofițeri bine pregătiți și pentru a putea face față tuturor cerințelor profesionale.

Sperăm că în decursul timpului educația nu va fi afectată, căci fără ea, copiii de azi nu ar putea deveni adulții de mâine, iar omenirea nu își va putea urma ciclul.

sd. sg. Cristina COSTEA

ACTUALITATE

A fi sau a nu fi ... pozitiv?

Trebuie să recunoaștem că situația actuală nu este cea mai fericită, dar cred că, totuși, ar trebui să fim pozitivi. Sau poate că nu?

Este destul de neplăcut să afli că ești răcit sau că ai vreo boală virală, deoarece știi că trebuie să treci prin tot felul de consultații, anamneze, medicație corespunzătoare și grijă sporită față de tine și față de cei din jur. În plus, un necaz nu vine niciodată singur, trebuie să treci și prin tot procesul de vindecare ce te seacă de puteri.

Dacă acest lucru părea o provocare majoră până acum, oare cum se simt oamenii care se confruntă cu una dintre cele mai răspândite boli la ora actuală care secără viața a milioane de oameni?

Personal, nu am avut SARS COV-2 și nici nu vreau să-mi imaginez exact cum ar trebui să se simtă cineva cu un astfel de diagnostic, dar sunt convinsă că nu e ca o oarecare răceală sezonieră. Deși simptomele sunt aproape identice, repercusiunile sunt la un cu totul alt nivel și cu mult mai grave. Iar eu, de când am avut în jurul meu apropiați care au fost testați Covid pozitiv, am început să mă întreb cu mult mai des cum ar fi dacă aș fi și eu ca ei.

Din fericire, nu s-a întâmplat încă inevitabilul, dar mi-au împărtășit câte ceva din experiența lor și despre ceea ce au simțit în acele momente, trecând prin tot felul de stări și de sentimente care mai de care mai contradictorii. Astfel, în cele ce urmează, aș vrea să vă redau cum se simte și cum se vede boala care ne-a schimbat viețile la 180° prin ochii unui student al Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”.

Student sg. Dănuț BOTA:

„A fost o experiență nouă pentru mine, deoarece nu am mai fost internat în spital, iar virusul care a îngenucheat toată planeta, a ajuns și la mine. Din fericire, am fost asimptomatic, iar tratamentul administrat la spital a făcut să dispară orice complicații ulterioare. Cu toate că timpul petrecut în acel loc se scurge greu, sunt ușurat că am trecut cu bine peste această perioadă și că m-am întors să-mi continui studiile pentru a deveni ofițer.

Așadar, pot doar să afirm că am învățat o lecție valoroasă din această experiență, și anume că nimic nu este mai important decât sănătatea, restul fiind lucruri care pot fi învățate sau îmbunătățite pe parcursul vieții.”

Student sg. Silviu CIOCAN:

„Toată povestea a început pe data de 3 octombrie când am intrat în izolare cu gândul că mă voi relaxa 14 zile, după care îmi voi continua programul normal. Singur în cameră, psihicul început să îmi joace feste; până și replica pe care o foloseam: „este doar în mîntea ta” începuse să nu mai ajute. Mă gândeam că am cel mai de temut virus de până acum, Știrile și toate articolele din ziare sau de la televizor mă demoralizau și ele. După primele zile la spital, am început să îmi recapăt mirosul care era unul din simțurile pierdute, să îmi revin cu respirația și să îmi crească saturația de oxigen din sânge, la standardele normale. Am fost unul din norocoșii care nu au avut o formă gravă a acestui virus și manifestările au încetat după 4-5 zile. În cea de-a 12-a zi am primit rezultatul testului: Negativ!

Așadar, am stat 24 de zile în carantină și în spital și pot să spun că a fost cea mai urâtă perioadă din viața mea! Lipsa sportului, a socializării și a aerului liber m-a făcut să resimt aceste 24 de zile ca 2-3 luni.”

Student sg. Ionuț BUJOR:

„Normal, o astfel de experiență nu poate fi plăcută, mai ales că pentru mine a fost și prima dată când am stat internat într-un spital. Primele zile au fost cele mai grele, în primul rând, din cauza tratamentului ce ne-a obligat să avem un regim alimentar strict. Cu toate acestea, am fost uniți, am avut grijă unul de altul, iar cu ajutorul doctorilor și asistenților medicali ce ne-au fost alături la orice oră din zi și din noapte, am reușit să trecem și peste această etapă din viețile noastre și am învins virusul!”

În urma celor spuse de colegii noștri, nu ne rămâne decât să reflectăm mai bine asupra a ceea ce avem noi, oamenii, de făcut pentru a limita răspândirea acestui virus care ne-a schimbat viețile într-un mod neașteptat și să ne susținem pentru a trece peste această etapă grea din viețile noastre.

sd. sg. Ana Cristina GEICĂ

sursă foto: Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

ETAPE ALE VIETII

Perioada de instrucție militară

„Viața nu se poate povesti ca pe o mărturie decât dacă o trăiești ca pe o rutină”. Acestea au fost cuvintele bunicii înainte de a pleca la Academia Navală. Cred că fiecare dintre noi trăiește, în mod conștient sau nu, după o anumită rutină. Pe lângă faptul că personalitatea noastră se mulează pe această rutină, ea ne influențează și modul de a gândi.

În urma perioadei de pregătire militară de bază, mi-am dat seama că armata nu înseamnă doar patriotism și devotament, ci reprezintă un mod de viață, un mod de a gândi. Trezitul de dimineață, sectorul și instrucția militară au la bază întărirea organismului și psihicului. O dată ce am trecut de primele zile, totul începea să capete un sens. Îmi propuneam în fiecare zi să fac cât mai puține greșeli, pentru a ști că am progresat, pentru a mă apropia cât mai profesionist de ziua în care voi spune că eu sunt ofițerul de mâine.

Ceea ce mi-a plăcut cel mai mult, în această perioadă, a fost spiritul de colegialitate. Am râs împreună, ne-am ajutat reciproc și ne-am și botezat armele cu nume simbolice (pe a mea o cheama Miorița, pentru că anticipează moartea). Nu doar că împărțeam același vis cu alți colegi, dar parcă trăiam ca o singură persoană.

Așa am înțeles și ceea ce înseamnă cu adevărat mersul în cadență. Mersul în cadență nu înseamnă doar sincron, ci mai degrabă o singură bătaie de inimă, trăită cu aceeași suflare, un singur puls sub același destin, sub aceeași emoție.

sd. Leonte RADU

ETAPE ALE VIETII

Jurământul prin ochii unui student de anul I

Pornind de la premisa că doar din trecut poți ajunge la o reflexie cât mai clară a prezentului, am jurat credință în fața viitorului țării. Este bine știut faptul că, pe data de 23 octombrie, noi, studenții anului I, am depus jurământul militar.

Așteptasem acest moment încă din perioada în care mă pregăteam să susțin examenul de admitere la Academie.

Pe atunci, din spatele unui ecran, țineam cont de din interviuri și încersimte un militar atunci Ziua cea mare venise. Mă uitam cu atenție același student din privire, aceeași emoție,

Ceremonia a început. tatea puștii mele. inconfundabilă. Când superputerea unui miliea îl particularizează.

Pe atunci, din spatele unui fiecare cuvânt al studenților cam să-mi dau seama cum se când depune jurământul. ca prin zbor către mine. în oglinda și parcă vedeam terriu în fața mea: aceeași aceeași dorință de început. Simțeam din plin greu- Relația militar-armă este eram mic îmi spuneam că tar este arma lui pentru ca Jurământul îl definește.

În ciuda faptului că jurământul de anul acesta a fost unul atipic, nu pot să spun că nu mi-am simțit familia aproape. Și nu am fost singurul care a simțit asta. Spiritul de echipă nu numai că și-a lăsat amprenta asupra noastră, ci ne-a făcut și să înțelegem că distanța este un pretext pentru a descrie ceea ce percepem noi ca fiind singurătate. Nici nu e de mirare că eram mai mult decât pregătiți pentru acea zi și că urma să ne integrăm, cu tot ceea ce înseamnă istorie și tradiție românească. Cum altfel să arate un jurământ mai curat de atât?

sursă foto: Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

sd. Leonte RADU

ETAPE ALE VIETII

INTERVIU CU ȘEFUL PROMOȚIEI 2020
„GENERAL IOAN EMANOIL FLORESCU”,
ASPIRANT INGINER CONSTANTIN ZVÂNCĂ

Titlul „șef de promoție” a fost un obiectiv sau a venit de la sine?

„A fost un obiectiv încă din momentul în care am început studiile la Academie. Nimic din viața noastră nu se petrece întâmplător, toate au un motiv anume.”

Cum este viața post-Academie?

„Viața post-academică are cu totul o altă alură. Deși cerneala de pe brevetul de ofițer încă nu a avut timp să se usuce, apar responsabilitățile ce vin odată cu încadrarea în prima funcție de ofițer, iar așteptările sunt la un nivel superior. Odată cu finalizarea studiilor universitare se produce o serie de schimbări pe toate planurile. Cert este că toate aceste schimbări sunt de bun augur, deoarece îți oferă o altă concepție despre ceea ce implică statutul de ofițer. Viața de student militar te constrânge să-ți desfășori activitatea într-un program prestabilit, la care se adaugă faptul că ești lipsit de foarte multe griji. Viața de cadru militar îți oferă mai multă libertate de decizie, dar totodată apar mai multe responsabilități. Personal, pot spune că îmi place mai mult acest stadiu de după finalizarea Academiei.”

De ce Forțele Navale?

„Forțele Navale reprezintă o categorie de forță care îți oferă, după absolvirea studiilor universitar-militare, o multitudine de funcții din care poți alege, și anume: poți ocupa o funcție fie în flota de nave maritime, fie în cea fluvială, poți opta pentru scafandrii de luptă, poți alege să îți desfășori activitatea în cadrul DHM, BREO, DGISM, RIM ș.a.m.d. Cu alte cuvinte, este locul propice unde poți să excelezi având la dispoziție o plajă foarte largă de opțiuni.”

Cum vedeți Academia Navală? Există o schimbare asupra viziunii după absolvire?

„Academia Navală este locul unde îți formezi deprinderile și aptitudinile elementare în conformitate cu modelul absolventului din regulamentele actuale. După absolvire, în funcție de obiectivele și de planurile de viitor ale fiecăruia, aceste deprinderi se pot perfecționa și, mai mult decât atât, se pot adăuga și altele noi. După absolvire, evoluția noastră depinde de noi înșine.”

Cum priviți performanța în Academia Navală?

„Pe parcursul Academiei, am învățat câte puțin din toate și am acumulat cunoștințe de la fiecare om pe care am avut ocazia să-l întâlnesc. De asemenea, însușirea cunoștințelor despre ceea ce înseamnă să fii un leader militar constituie cea mai importantă parte din alcătuirea unui cadru militar. Consider că Academia Navală este pe drumul cel bun în ceea ce privește formarea viitorilor ofițeri de marină.”

Ce așteptări ați avut de la viața de student?

„Uneori desfășuram activități care depășeau sfera bunului simț și statutul de student. Nu trebuie pierdut din vedere faptul că Academia Navală este o instituție de învățământ unde procesul de predare - învățare trebuie să primeze peste toate celelalte activități.”

Caracterizați Academia în trei cuvinte.

„Profesionalism. Caramaderie. Onoare.”

În ce v-ați găsit motivația pe parcursul celor patru ani?

„Am învățat să-mi dezvolt o motivație de natură intrinsecă și să mă auto-motivez mereu, fără a mă mai agăța de niște stimuli externi. Această motivație internă își trage seva din dorința de a-mi depăși condiția, de a excela, de a fi cel mai bun.”

Vă considerați „un tip exigent”?

„Consider că punctualitatea, seriozitatea, disciplina, fermitatea în luarea deciziilor, cât și în desfășurarea actului de comandă reprezintă atribute de bază din caracterul unui militar. Toate acestea la un loc conturează un model de militar exigent. Îmi dau silința să includ toate aceste atribute în conduita mea.”

Cum vă vedeți viitorul carierei?

„Mă străduiesc continuu să-mi îndeplinesc misiunile încredințate la cei mai înalți parametri și cu un maximum de eficiență, astfel încât peste două sau trei decenii de muncă asiduă să ajung în vârful ierarhiei militare.”

A meritat alegerea făcută?

„Cu siguranță a meritat totul. Am avut foarte multe satisfacții profesionale, am învățat foarte multe lucruri, am vizitat nenumărate locuri și m-am îmbogățit cu foarte multe experiențe.”

sursă foto: Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

O ALTĂ PERSPECTIVĂ

La final de facultate...

Cei mai mulți dintre elevi nu știu cu exactitate ce facultate li s-ar potrivi după finalizarea liceului; nu știu ce îi pasionează cu adevărat și nici nu au o viziune clară asupra felului în care ar trebui să arate cariera ideală pentru ei, așa că de cele mai multe ori urmează sfaturile cunoscuților și recomandările parinților.

În vara lui 2016, după examenul de Bacalaureat, am luat poate cea mai importantă decizie din viața mea. Am ales facultatea pe care să o urmez - Inginerie și management naval și portuar – și, odată cu ea, Academia Navală. Am ales astfel și tipul de oameni lângă care mi-am dorit să cresc ca om, să mă dezvolt ca persoană și cei cu care să îmi petrec patru ani din viață. Acești oameni vor rămâne în sufletul meu și vor fi apreciați la justa lor valoare pentru tot restul vieții.

Îmi amintesc cum am pășit pentru prima oară în curtea facultății, porțile mari erau deschise, drumul avea de-o parte și de alta multă verdețură și cumva te îndemna să îți continui drumul către locul în care te așteptau profesorii pentru a te îndruma. Îmi mai amintesc festivitatea de deschidere din primul an de facultate, moment în care mi-am întâlnit viitorii colegi, fie de la specializarea noastră, fie

studenții militari, pe care i-am privit cu atât de multă admirație, din clipa în care i-am văzut pentru prima oară și până la sfârșitul celor patru ani. Mă încercau sentimente de bucurie, dar, în același timp, aveam parte de emoții, mult prea multe emoții. Asta avea să fie prima etapă din viața mea de student. Îmi mai amintesc cu plăcere de primul curs, de sala în care am pășit, atât de mare și atât de diferită de cea cu care mă obișnuise liceul. Colegii mei păreau încrezători sau, cel puțin, mai încrezători decât mine; îmi doream să cunosc cât mai mulți dintre ei, însă erau atât de multe fețe noi.

Mai trăisem acest lucru, în liceu, cu patru ani în urmă, însă facultatea a fost diferită din multe puncte de vedere. Cei patru ani de zile au fost presărați cu momente bune și cu momente mai puțin bune, însă ceea ce contează cu adevărat este persoana care devii după această perioadă.

Nota de la un examen nu a definit niciodată un student, chiar dacă un examen picat părea, la momentul respectiv, a fi cel mai rău lucru care ni se putea întâmpla. Ceea ce nu știam însă atunci era faptul că facultatea nu avea să ne pregătească doar ca să rezolvăm cele mai grele probleme de matematică din lume sau să reținem lemma, facultatea avea să ne învețe cum să “supraviețuim” lumii reale, în care ne vom avânta după cei patru ani. Sunt foarte recunoscătoare pentru toate lucrurile pe care le-am învățat de la îndrăgiiții

noștri profesori și, cu siguranță, voi pune în aplicare aceste lucruri pe parcursul carierei pe care o voi urma.

Experiența din facultate, cunoștințele pe care le-am dobândit, oamenii pe care i-am cunoscut și relațiile pe care le-am creat nu m-au făcut nici macar o dată să îmi pară rău de alegerea făcută. Nu știu unde ne va duce viața și, într-un fel, știu că fiecare dintre noi trebuie să-și urmeze propria cale, dar cu

siguranță ne considerăm norocoși că, la un momentdat, am făcut parte din echipa Academiei Navale “Mircea cel Bătrân”.

Raluca IVĂNUȚĂ
Cristina PETRO

sursă foto: Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

ISTORIE

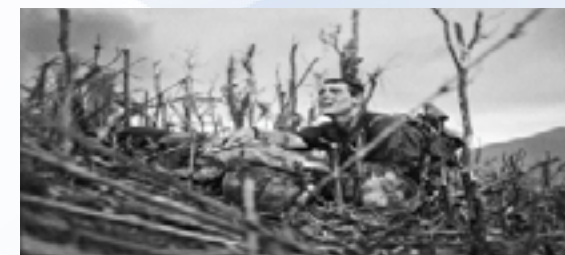
Fotournaliști pe timp de război

Este binecunoscut faptul că soldații sunt în pericol pe câmpul de luptă, dar ce se întâmplă cu acei oameni care, deși nu participă activ la conflict, stau la doar câțiva metri distanță de el? Ce se întâmplă cu cei care fac fotografii pe câmpul de luptă? Oare merită să-ți riști viața doar pentru a surprinde fotografia perfectă?

Există persoane care și-au asumat acest risc, persoane care au mers curajos pe câmpul de luptă, alături de soldați, din dorința de a dezvălui adevărul lumii. O astfel de persoană a fost Catherine Leroy, una dintre puținele femei fotoreporter care au avut curajul să pășească pe câmpul de luptă și să surprindă, prin lentila unui Leica M2, scene incredibil de emoționante din război, care au ajuns pe coperta mai multor reviste celebre.

Născută în Franța, în 1944, Leroy a reușit să se ridice deasupra statutului femeilor din vremea ei și să devină un model de perseverență și curaj. Inspirată de imaginile din revista franceză „Paris Match” și înarmată doar cu aparatul de fotografiat, curajul ei și multă ambiție, Catherine a plecat în Vietnam în 1966, la vârsta de 21 de ani. După cum ea însăși mărturisea într-un interviu, era hotărâtă să ofere „un chip uman războiului”.

A mers pe câmpul de bătălie, riscându-și viața împreună cu alți soldați devotați, pentru a documenta bătălii, precum cea de la Hill 881 sau Bătălia de la Hué. Aparatul de fotografiat i-a fost nu doar instrument de lucru, care i-a permis să aducă acasă fragmente de război, ci și scut protector salvându-i viața într-un conflict major, unde a fost rănită grav.

Catherine Leroy a fost o femeie curajoasă care și-a urmat pasiunea și a îndrăznit să surprindă momente cruciale, aparținând unor evenimente marcante din istorie. Caracterul său puternic, devotamentul față de arta ei, împreună cu imaginile uimitoare și emoționante, pe care le-a înregistrat cu ajutorul camerei de-a lungul carierei, i-au adus o importantă recunoaștere la nivel mondial, alături de premii precum Picture of the Year sau Medalia de aur Robert Capa - primită pentru prima dată de către o femeie. Lucrările ei fac parte acum din numeroase galerii foto de război.

Fotografiile de război au captat întotdeauna esența războiului, ca amprente ale timpului, înregistrate pentru a ajuta lumea să țină evidența evenimentelor din istoria sa. Acestea documentează ororile războiului și cele mai sângeroase conflicte armate din istorie, dau glas soldaților, atât vii, cât și morți și înfățișează consecințele războiului și efectul său asupra omenirii și a mediului. Artă fotografică surprinde, de asemenea, o multitudine de sentimente și emoții umane autentice, cum ar fi tristețea, suferința, disperarea, frica, curajul, speranța, deschizând ușa către înțelegerea publică a unei realități care ar fi fost, probabil, ignorată. În acest fel, poveștile de război spuse prin imagini fotografice sunt mai autentice pentru cei care privesc din afară.

Fotografii de război s-au pus întotdeauna în prima linie a violenței din întreaga lume, în lupta lor pentru a scoate adevărul la iveală. Acești oameni, printre care și Catherine Leroy, au fost întotdeauna la fel de curajoși ca și soldații pe care i-au fotografiat, de aceea ar trebui spuse și poveștile lor.

Florentina IVAN și Loredana-Raluca MIHAI

Foto: Creator: Catherine Leroy, Credit: Contact Press Images,

Copyright: © Catherine Leroy

SPORT

Mens sana in corpore sano

Cu toții știm cât de importantă este menținerea unei balanțe ideale între o minte sănătoasă și un corp sănătos. O persoană activă este o persoană sănătoasă. Activitatea fizică și psihică ne ajută să ne menținem sănătoși și inteligenți, pe măsură ce înaintăm în vârstă.

Ceea ce mulți oameni nu înțeleg însă, este că și creierul își menține o formă mai bună atunci când corpul este exersat și sângele – pus în mișcare. Exercițiul fizic chiar este esențial pentru sănătatea minții.

Studentii din Academia Navală cu siguranță cunosc acest lucru și astfel îmbină activitățile mintale cu activitățile sportive, iar una din acestea este concursul CUPA ACADEMIEI NAVALE „MIRCEA CEL BĂTRÂN”.

În cadrul acestuia, noii cadeți ai Academiei Navale iau parte la o serie de jocuri de tip marinăresc

sursă foto: Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

Se formează echipe de 11 studenți, iar traseul cuprinde 11 stații:

1. alergarea cu colacul de salvare în mână;
2. aruncarea bandulei la punct fix;
3. alergarea cu oul în lingură;
4. deplasarea în saci;
5. transport de greutate;
6. alergare de viteză
7. transportul unui butoi prin rostogolire;
8. transportarea unui colac dintr-un colț al parâmei în celălalt;
9. strângerea parâmei folosite și așezarea acestuia în formă de melc;
10. transportarea apei cu ajutorul unui pahar dintr-o galeată plină într-una goală
11. transportul unei băncuțe pe brațe, deasupra capului, prin schimbarea în permanență a conducătorului de șir.

În timp ce unii participă la jocurile marinărești, alții se duc „la vâslit”. Astfel, pe Lacul Palazu, studenții de anul întâi ai Academiei Navale își încep viața de marinari.

Există viață sportivă în Academie și în pandemie! Cu respectarea măsurilor de protecție sanitară, desigur.

sd. Mihai TIMOFTE

CULTURĂ

„Arma condeiului”

În perioada iunie - octombrie 2020, Cercul Militar Constanța, în parteneriat cu Cenaclul Literar „Mihail Sadoveanu”, sub egida Statului Major al Forțelor Navale, a organizat a VII-a ediție a Concursului Național de Creație Literară „Fascinația Mării”.

Deschis tuturor instituțiilor de învățământ și de cultură, concursul literar a cuprins două secțiuni: poezie și proză scurtă. Pe durata lunii septembrie, lucrările au fost supuse jurizării, juriul fiind format din personalități marcante ale literaturii române dobrogene, iar premiarea a avut loc pe 23 octombrie.

La secțiunea proză scurtă, studentul caporal Alin MOCANU de la Academia Navală „Mircea cel Bătrân” a obținut premiul special al juriului pentru contribuția adusă prin lucrarea de tip proză, cu elemente compoziționale în spiritul dramei istorice. „Dincolo de nemulțumirea cotidiană, trebuie să admit că avem o calitate pe care o conștientizăm poate prea târziu: suntem tineri și asta acoperă și încurajează orice impuls pozitiv. Să alegem să construim, să dăm sens oricărei idei, pentru că fără să ne dăm seama continuăm să fim un izvor nesecat de pasiune, talent, cuvinte și imagini, care încă așteaptă să-și producă rodul academic” ne-a mărturisit Alin. Redăm mai jos pasaje din cele două schițe premiate la concurs:

„Vlada Popovic a crescut sub aripa bunicului său iugoslav. De părinți nu știa nimic, iar bătrânul a luat adevărul cu el în mormânt. Încercaseră să fugă din țară imediat după nașterea sa, însă Securitatea le-a dat rapid de urmă și i-a trimis ani buni în temniță pentru uneltire împotriva orânduirii socialiste. Vlada n-a auzit niciodată nimic de ei. A crescut retras și greoi. [...] Era atras de ideea de lege și dreptate autohtonă și moștenise de la bunicul său un soi de patriotism samalit și asta îl salvase de multe ori în acele vremuri negre. La cincisprezece ani a ales liceul militar de la porțile mării, așa cum bătrânul îl îndemnase când se apropia de gândul morții. Când începuse liceul, îl digerase și pe Hemingway și ideea fatidică a destinului i-a rămas lipită pe retină pentru tot restul vieții. Se maturizase poate prea devreme. [...]

Nu voia să plece din țară. Moderata sa atașare față de țară nu l-a lăsat, iar intuiția îi sugerase să rămână și iată-l acum, în iunie, într-o lume liberă și liniștită.

Doar că vremurile nu erau deloc așa. Era revoltat de ce se petrecea în capitală. Luni, pe 11, a luat trenul spre București. Avea speranța că încă se mai poate schimba ceva. Prietenii săi din Ligă, îl așteptau deja în Piața Universității. Se revedeau după patru luni. Erau mii de tineri ce protestau pentru o democrație curată. Părea că vocea lor se face auzită și că libertatea va izbândi. Miercuri însă, la trei dimineața, horde de mineri au intrat în piață, vandalizând și începând să-i atace pe studenți. Ei nu s-au panicat. Au vrut să părăsească pașnic zona. Vlada a încercat să fugă, dar ieșirile erau blocate de mineri. În haosul general, un miner l-a lovit fatal cu o secure în tâmplă, confundându-l cu liderul studenților. Se prăbușește instant pe caldarâm. Viața întreagă îi trece deodată prin gând. Poate că ar fi vrut să mai stea și să urmărească vapoare, bărci și trenuri pline. Erau aceleași, doar pasagerii se schimbau. Cel ce-l lovide îl caută rapid prin buzunare. Găsește documentele și o poză cu el și Marian Munteanu. Pe verso: ...aprindeți o lumânare pentru cei morți și pentru voi. Iar dacă veți da curs acestei chemări, veți înceta să fiți lichele și veți primi recunoștința noastră. Vă vom iubi.”

sd. cap. Darius ZAMFIRA

sursă foto: Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

CULTURĂ

La secțiunea poezie, studentul Radu Leonte din anul I, care s-a înscris în concurs în calitate de elev sergent al Colegiului Național Militar „Mihai Viteazul” din Alba-Iulia, a obținut premiul Cenaclului literar „Mihail Sadoveanu” în postură de student al Academiei Navale. Redăm integral în cele ce urmează cele două poezii scrise de studentul nostru, care conform notei redacției denotă o creație care și-a spus cuvântul în cadrul concursului arătând atât pasiunea pentru literatură și cât și imaginația bogată pe care autorul o posedă.

Contact supranatural

Felul în care cerul atinsese atunci marea
 Uimise chiar și linia de orizont.
 Părea că buza malului nu va mai saruta niciodată stânca,
 Și țărmul nu-și va mai recunoaște propria apă din care s-a născut.
 Ca un zbor cu aripi frânte,
 În care frica substituie vântul,
 Iar curajul înălțimea,
 Renașterea mării urma să doară.
 Ce-i drept, zborul prematur aduce de la sine
 Ecouri asumate în plină cădere.
 În anteclipa de dinaintea atingerii,
 Linia de orizont își uitase rostul
 Și s-a deschis.
 A fost momentul în care cerul devenise apa,
 Iar apa cer.
 O antisecondă trecuse (în sens temporal)
 Și cerul s-a înălțat la polul opus.
 De atunci cerul nu a mai cunoscut marea,
 Iar marea uită de la-nceput cerul.

Copilul din ochiul bolnav

O pleoapă a uitat să mai străbată sensul visului.
 Și-a vândut apusul în favoarea unui răsărit prelungit,
 Și a fugit,
 Ca o tinerețe în plină oprire,
 Marcată de un nor în formă de cearcăne.
 Ochiului i se întorc brusc obloanele.
 Se pare că nu mai e loc pentru exterior.
 Ferestrele realului au devenit obscure.
 Am fugit privind în spate jumătate de vis,
 Și m-am împiedicat de umbra prezentului.
 Avea forma unui copil indiferent,
 Cu haine ponosite și gânduri încâlcite.
 Îl văd adesea.
 Nu e prima oară când adorm cu un ochi deschis.

sd.cap Darius ZAMFIRA

Foto: Lt. Adina BOCAI

CULTURĂ

Junghi de pandemie

Când soarele zidea pe cer
Aroma dimineții,
Simțeam în suflet bucurii
Ce ne pictau pomeții.

De mult, pe vremea când iubirea
Avea pe buze casă,
Noi nu știam de dor de ochi,
Iar gura n-avea mască.

Azi peste mâini păstrăm mănuși
Și-n inimi poezie,
Căci boala cruntă zace-n om,
Cu junghi de pandemie.

Sa dăm dovada pentru semeni
De grijă și respect,
Să-i protejăm prin distanțare
Și să-i purtăm în piept.

În ochi să ținem lacrima
Și amintirea vie,
A zilelor ce-au fost cândva
Și-a vieții ce-o să vie.

Să nu uităm că-n mână avem
Oficiul de-a fi lideri
Și că-ntr-o zi ni se va da
Iar dreptul de-a fi liberi.

Ieri frunzele toamnei dansau
Azi noi trebuie să învățăm
Cu-aromă de motiv
Să fim un colectiv.

Autor anonim

sursă foto: Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

Chemarea mării

În asfințit, mreaja ta plină de mistere
Mă poartă pe ape-nvolburate nemuritoare
Galopând valuri zimțate, luna țeasă
În largul tău, a doua casă.

Ascultând de-a lungul anilor
Povești despre breji marinari
Ce au trăit cu tine un dulce amor
Sub zboruri de furtunari.

Și stelele sunt martore
Aventurii noastre eterne
Navigând fără temere
Ne-au fost de atâtea ori semne.

Căci în albastrul tău profund
Iubirea noastră ia amploare
Și-n negură, tainele se ascund
În adâncuri pline de culoare.

sd. cap. Darius ZAMFIRA

sursă foto: Saviana Brișcuț

Toamna

Toamna-și sculptează un drum
Cu-n covor de rugină,
Iar norii croiți din scrum
Transformă satul în ruină.

Pământul amorțit cedează,
Sub bruma de calcar,
Frunze moarte dansează
Într-un gust de toamnă, amar.

Din zarea nestăpânită
Cântec sumbru de trâmbițe,
Iar zeița e vestită
De stolurile pribăgite.

CULTURĂ

Unbroken

„Unbroken” este un film american, produs și regizat de Angelina Jolie, bazat pe cartea de non-ficțiune scrisă de Laura Hillenbrand în 2010, „Unbroken: A World War II Story of Survival, Resilience, and Redemption”.

Personajul principal, Louis Zamperini, jucat de Jack O’Connell, transmite privitorilor un sentiment de încurajare prin ambiția care-l determină să devină un atlet de performanță în lotul liceului, ambiție ce mai târziu îl va conduce spre Jocurile Olimpice de la Berlin din 1936. Personajul principal reprezintă, de asemenea, un simbol al camaraderiei în cele mai marcante scene, precum momentul prăbușirii avionului său, care executa o misiune de patrulare și salvare. În urma impactului cu Oceanul Pacific, Louis Zamperini se scufundă pentru a-și salva un coleg prins între fiarele avionului. Reușind să salveze doar doi membri din echipajul său, acesta le promite că totul va fi bine și că vor fi găsiți, în cele din urmă. Timp de 47 de zile, cei trei membri ai echipajului rămași captivi au naufragiat în largul oceanului cu speranța de a fi găsiți.

„Unbroken” este și va fi un film cu o poveste impresionantă. Dacă n-ai apucat să-l vezi, îți sugerez ca, următoarea dată când te gândești să vizionezi un film, să fie cap de listă.

Merită să fie (re)văzut!

sd. cap. Denis STAN

„Lectura este o formă a fericirii. Ultima la care vom renunța.”

Fernando Savater

Fahrenheit 451

Romanul „Fahrenheit 451” este publicat în 1953 de către Ray Bradbury și aduce în prim-plan povestea lui Guy Montag, un pompier din viitor însărcinat nu cu stingerea vreunui incendiu, ci cu arderea cărților deținute ilegal, de unde vine și titlul romanului, care reprezintă temperatura de ardere a hârtiei.

Autorul creează o lume în care toate cărțile sunt interzise în orice domeniu de activitate, iar posesia sau citirea lor este pedepsită. Protagonistul romanului este nefericit din cauza nepăsării generale în care se află societatea și începe să observe pasiunea deținătorilor de cărți. Acest lucru îi stârnește curiozitatea și îl determină să fure câteva volume în timpul misiunilor sale. Frica de a fi prins îl oprește din a le citi, însă când prietena lui, Clarisse, dispare, Montag decide să își depășească reținerea și să sfideze legea.

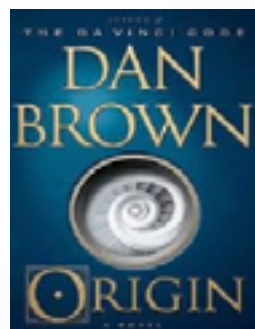
Treptat, eroul devine conștient de sentimentele care îl încercaseră de-a lungul timpului, fără a putea să le exprime, într-o societate condusă prin supraveghere, roboți și realitate virtuală. Astfel, în momentul în care oamenii din jurul său află despre faptele sale, pericolele la care Montag se expune devin din ce în ce mai serioase.

„Fahrenheit 451” este un roman ce m-a captivat încă din primele pagini. Totodată, îl asociez cu un impuls puternic ce mă determină să continui să „devorez” cărțile care mă inspiră, care îmi rămân întipărite în suflet prin unicitate și a căror poveste nu o pot uita niciodată.

sd cap. Sorina ANTOCHE

CULTURĂ

Origini

„Origini” este ultimul roman al lui Dan Brown, condimentat cu toate ingredientele care l-au consacrat pe celebrul autor: mister, suspans, secrete, răsturnări de situație, artă, arhitectură.

Romanul începe cu două întrebări care frământă omenirea de sute de ani: De unde venim? și Încotro ne îndreptăm? Două întrebări la care prietenul și fostul student al profesorului Langdon, futurologul Edmond Kirsch, pretinde că a găsit răspunsurile.

Am citit această carte pe nerăsuflăte. Așteptam cu nerăbdare să văd cum își mai etalează cunoștințele de simbolistică Robert Langdon, personajul principal din cărțile autorului. Am fost entuziasmat să descopăr că, și în „Origini”, la fel ca și în „Codul lui Da Vinci”, Dan Brown sfidează normele tradiționale ale Bisericii. De data aceasta, însă, eternul conflict între religie și știință atinge dimensiuni incredibile, odată cu ultima descoperire în domeniul tehnologiei computerelor și inteligenței artificiale, care oferă adeptilor teoriei evoluționiste noi argumente pe care să le arunce în dezbateră cu „creaționiștii”. Dan Brown este un maestru în a-și prezenta ideile astfel încât să descoperi că anumite personaje nu erau, de fapt, ceea ce pretindeau. De asemenea, firul narativ ne contrazice așteptările, autorul păstrând surprizele pentru final. Capitolele succinte, dar și intrigante vor face să „devorezi” cartea până la cotor.

Descrierea operelor de artă și a arhitecturii te provoacă să-ți programezi instant o excursie în Spania. Scrierea narativă a lui Dan Brown devine repetitivă, urmărind același tipar din cărțile precedente și totuși, cumva, în ultimele capitole povestea să ia o întorsătură diferită.

Mă opresc aici, pentru că nu îmi plac spoilerurile și vă las pe voi să lecturați singuri.

sd. MM Gabriel ZAMAN

COLECTIV REDACȚIONAL

Redactor șef:

Sd. cap. Alin MOCANU

Redactori:

Sd. sg. Maria COADĂ

Sd. sg. Cristina COSTEA

Sd. sg. Ana Cristina GEICĂ

Sd. sg. Denisa DULEA

Sd. sg. Daliana MOLDOVAN

Sd. sg. Eduard ONOFREI

Sd. cap. Sorina ANTOCHE

Sd. cap. Andrei BODNARIU

Sd. cap. Denis STAN

Sd. cap. Darius ZAMFIRA

Sd. Leonte RADU

Sd. Mihai TIMOFTE

MM. Sd. Gabriel ZAMAN

Colaboratori:

Maria BURIU

Andreea CÎLEA

Andrada FODOR

Florentina IVAN

Raluca IVĂNUȚĂ

Loredana MIHAI

Cristina PETRO

Coordonatori:

Lt. Adina BOCAI

Lect. Univ. Dr. Laura CIZER

Lect. Univ. Dr. Corina SANDIUC

Corectură:

Lect. Univ. Dr. Corina SANDIUC

Grafică și Tehnoredactare:

Sd. Ștefan POPA

Sd. Daniel ROMAN

Editură:

Editura Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”

Tipografie:

Tipografia Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”

Orizonturi Marine

Anul XIV, nr. 5 (25), 2020

Seria veche: 1968 – 1989

Începând din 2006, serie nouă.

Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

Strada Fulgerului, nr. 1, 900218, Constanța, România.

Tel./Fax. : 0241643096

Email: orizonturimarine@anmb.ro